

NERGENS BETER DAN HIER

Romy Verbruggen

Copyright © 2026 Romy Verbruggen

Nergens Beter Dan Hier

Romy Verbruggen

Editie 1

Alle rechten voorbehouden.

Hoofdstuk 1

De trein reed London binnen alsof hij zelf wist dat dit een bijzonder moment was.

Door het beslagen raam keek Fay naar de stad die langzaam groter werd - de grijze gebouwen die opstegen uit een zee van ochtendmist, de Thames die glinsterde als een lint van zilver tussen de wijken, de rode dubbeldeksbussen die als speelgoedauto's over smalle straten reden. Ze had foto's gezien. Honderden misschien. Maar geen enkele foto had haar voorbereid op dit gevoel.

Het was angst. En opwinding. En verdriet. Alles tegelijk, samengeperst in haar borst als een vuist die niet wilde loslaten.

Fay Moreau was tweeëntwintig jaar oud. Ze had bruine ogen die groot stonden wanneer ze nadacht - iets wat haar moeder altijd had opgemerkt - en donker haar dat ze meestal in een losse knot droeg, niet uit ijdelheid maar uit gewoonte. Ze was niet klein maar ook niet groot. Ze was gewoon Fay. Dat had ze zichzelf jarenlang verteld: gewoon Fay. Niks bijzonders. Niks om over naar huis te schrijven.

Maar ze was hier nu. In London.

Ze was opgegroeid in Sittard, een klein stadje in Limburg waar iedereen elkaar kende en de winkels op zondag gesloten waren en de zomers roken naar gemaaid gras en barbecuerook van de overburen. Het was een fijn leven geweest. Veilig. Voorspelbaar. En dat was precies het probleem - die voorspelbaarheid had haar jarenlang een gevoel gegeven alsof ze in een kamer zat waarvan de muren langzaam dichterbij kwamen zonder dat iemand het zag.

Na haar middelbare school had ze een jaar bij haar ouders gewoond. Ze had geprobeerd zich aan te passen aan wat iedereen van haar verwachtte: een studie beginnen, een richting kiezen, weten wie ze was. Maar elke keer dat iemand haar vroeg wat ze wilde worden, voelde ze hetzelfde lege antwoord in haar keel opstijgen. Ik weet het niet. Drie woorden die zwaar wogen als bakstenen.

Haar moeder had er nooit iets van gezegd. Niet hardop tenminste. Maar Fay had het gezien in de manier waarop ze keek wanneer ze dachten dat Fay niet oplette - die blik vol bezorgdheid vermengd met een soort stille teleurstelling, zo fijn als stof maar net zo moeilijk weg te vegen.

Haar vader was anders. Hij had haar op een avond bij zich geroepen, aan de keukentafel gaan zitten met twee koppen thee die ze allebei lieten afkoelen zonder te drinken, en had gezegd:

"Fay, als je wacht tot alles perfect is, wacht je voor altijd. Ga ergens naartoe. Maak fouten. Dat is hoe je leert wie je bent."

Ze had gehuild. Niet omdat het pijn deed, maar omdat het precies was wat ze nodig had om te horen.

Drie weken later had ze een appartement gevonden via een website. Klein, maar van haar. Helemaal van haarzelf. Eerste verdieping in Peckham, een wijk in het zuidoosten van London - niet de meest glamoureuze buurt van de stad, maar levendig en echt en vol mensen die gewoon leefden zonder te doen alsof. Ze had haar spaargeld bijeengeraapt - niet veel, maar genoeg om de eerste twee maanden door te komen terwijl ze naar werk zocht - en had een ticket gekocht.

London. Waarom London? Ze had er later over nagedacht, en het enige eerlijke antwoord dat ze zichzelf kon geven was:

omdat het groot genoeg is om te verdwijnen en klein genoeg om jezelf terug te vinden.

Het appartement was op de eerste verdieping van een smal bakstenen gebouw aan een straat die Chadwick Road heette. Er was een kleine woonkamer die overging in een kitchenette, een slaapkamer net groot genoeg voor een tweepersoonsbed en een kledingkast, en een badkamer met tegels die waarschijnlijk ooit wit waren geweest maar nu een kleur hadden die ergens tussen gebroken wit en zachtgrijs zweefde. Het rook er naar verf en een beetje naar de vorige bewoner - een geur die ze niet kon thuisbrengen maar die haar om de een of andere reden niet stoorde.

Ze had haar koffers in de woonkamer gezet en was midden in de lege ruimte gaan staan.

Stil.

Zo stil.

In Sittard was er altijd geluid geweest - haar moeder in de keuken, haar vader die televisie keek, de burens, de kerk op zondag. Hier was het stil op een manier die aanvoelde als een blanco pagina. Overweldigend en uitnodigend tegelijk.

Ze had haar handen uitgestrekt alsof ze de stilte wilde voelen.

En voor het eerst in heel lang had ze glimlacht zonder dat er een reden voor was.

De eerste weken waren moeilijker dan ze had gedacht. Dat was geen verrassing - ze had zichzelf voorgehouden dat het moeilijk zou worden, had zichzelf er mentaal op voorbereid. Maar er is een verschil tussen weten dat iets moeilijk is en het daadwerkelijk ervaren.

Ze had zich ingeschreven bij een hogeschool in het centrum - een kleine opleiding voor communicatie en media, twee dagen per week, betaalbaar genoeg met haar spaargeld. De andere studenten waren vriendelijk op de afstandelijke manier die Londenaren eigen scheen te zijn: ze glimlachten, hielden deuren open, maar vroegen nooit door. Fay had geprobeerd gesprekken aan te knopen, had zich aangemeld voor een introductiebijeenkomst, had haar best gedaan om niet te verdwijnen in de massa.

Maar 's avonds, terug in haar appartement, voelde ze zich meer alleen dan ooit.

Ze belde haar vader elke avond. Korte gesprekken van tien minuten, omdat ze wist dat hij moest werken, maar ook omdat ze bang was dat als ze te lang praatte ze zou beginnen te huilen - en als ze eenmaal begon te huilen, zou ze de volgende ochtend niet meer goed weten waarom ze hier was gekomen.

Ze miste haar vriendin Nour ook - de enige echte vriendin die ze in Limburg had gehad, een meisje met krullen en een lach die je in je maag voelde. Nour had geappt:

"Hoe is het?? Is hij knap?? Is de stad mooi?? Ik mis je al "

Fay had teruggeschreven:

"Het gaat. De stad is groot. Nog geen knap iemand gezien. Mis jou ook."

Dat laatste klopte meer dan al het andere.

Het was een dinsdagmiddag, grijs en vochtig zoals alleen een Londense herfst kan zijn, toen ze hem voor het eerst zag.

Ze was bij een kleine supermarkt drie straten verderop, de soort winkel die van alles verkoopt zonder ergens echt gespecialiseerd in te zijn - groenten naast scheermesjes naast diepvriespizza's naast waspoeder. Fay stond bij de koelkast met yoghurt en probeerde te beslissen tussen twee merken terwijl ze mentaal haar budget berekende.

Ze had te lang gestaan. Ze wist het zelf.

"De Griekse is beter."

Ze keek op.

Hij stond naast haar. Niet te dichtbij - dat was het eerste wat ze opmerkte. Een respectvolle afstand, alsof hij wist dat vreemden ruimte nodig hadden. Hij was lang, misschien een kop groter dan zij, met donkere ogen die haar aankeken met een uitdrukking die ze niet meteen kon plaatsen. Geen arrogantie. Geen flirt. Gewoon eerlijkheid - de soort die niet nadenkt over zichzelf.

"Pardon?"

zei ze.

"De Griekse yoghurt,"

herhaalde hij rustig, en hij wees naar de pot in haar rechterhand.

"Meer eiwitten. Houdt langer vol. Smaakt ook gewoon beter."

Ze keek naar de pot. Toen naar hem.

"Ben jij altijd zo... meelevend met de yoghurtbeslissingen van vreemden?"

Hij glimlachte. Het was een snelle glimlach, net lang genoeg om zijn tanden te laten zien voor hij er weer mee ophield, alsof hij er zelf ook een beetje verrast door was.

"Alleen als ze er te lang over nadenken."

Fay legde de andere pot terug en pakte de Griekse.

"Bedankt,"

zei ze - half sarcastisch, half ook niet.

Hij knikte en liep door. Dat was alles.

Maar terwijl Fay naar de kassa liep, merkte ze dat ze nog steeds aan de glimlach dacht. En aan de manier waarop ze zijn stem had gehoord - rustig, zonder haast, alsof hij altijd precies wist hoeveel ruimte zijn woorden mochten innemen.

Die avond, in haar appartement, terwijl ze haar yoghurt at voor de open laptop waarop ze een serie probeerde te kijken maar eigenlijk niet volgde, dacht ze nog één keer aan hem.

En toen liet ze het los.

Of tenminste, ze probeerde het.

Hoofdstuk 2

London leerde Fay één ding heel snel: *de stad wachtte op niemand.*

Het was niet wreed, die les. Het was gewoon de waarheid, nuchter en onvermijdelijk als de ochtend. De mensen hier liepen snel - niet omdat ze haast hadden in de gewone zin van het woord, maar omdat stilstaan een luxe was die London zich niet veroorloofde. De metro reed op de seconde. De koffiewinkels vulden en leegden zich in golven. Zelfs de regen leek hier efficiënter dan elders - kort, hard, en dan weg, zonder excuses.

Fay had moeite om bij te houden.

Op school ging het redelijk. Ze had talent voor schrijven - dat had ze altijd geweten, al was het een soort talent dat ze nooit hardop had durven benoemen, bang dat het zou klinken als opschepperij. Haar docente, een vrouw van midden veertig met korte rode krullen en brillenglazen zo dik als flessenbodem, had haar na de tweede les apart genomen.

"Jouw inzending voor de schrijfopdracht,"

had ze gezegd, en ze had een vel papier omhooggehouden dat Fay herkende als haar eigen handschrift - een korte beschrijving van haar eerste indruk van London.

"Dit is goed, Fay. Niet goed voor een student van de eerste week. Gewoon goed."

Fay had niet geweten wat ze moest zeggen, dus had bedankt gezegd en was doorgelopen. Maar ze had de woorden meegenomen naar huis als iets breekbaars dat ze niet wilde laten vallen.

Het probleem was niet school. School was beheersbaar. Het probleem was het leven erbuiten.

Ze had werk nodig.

Haar spaargeld smolt sneller dan ze had verwacht - London was duur op een manier die je pas echt begrijpt als je er zelf in het midden van staat. De huur van haar appartement. Boodschappen. De ov-kaart voor de metro. Af en toe een koffie omdat ze anders gek werd van de eenzaamheid van haar eigen vier muren. Het waren geen grote uitgaven, maar ze stapelden zich op zoals kleine steentjes een berg kunnen vormen als je er lang genoeg bij staat.

Ze had haar cv opgesteld op een regenachtige woensdagavond, zittend op de vloer van haar woonkamer - want ze had nog geen bank, alleen een paar grote kussens die ze op een markt had gekocht voor een prikkie - met haar laptop op haar knieën en een kop thee die koud werd naast haar. Ze had op dertig vacatures gesolliciteerd. Koffiezaak, winkel, receptionist, administratief medewerker, bezorging. Geen van alle reageerden.

Ze stuurde er tien meer.

Drie reageerden. Twee uitnodigingen voor gesprekken die nergens op uitliepen. Eén die haar vroeg of ze bereid was voor vrijwel niks te werken.

Ze was niet wanhopig - nog niet. Maar ze voelde hoe de marge kleiner werd, dag na dag, als het water dat langzaam stijgt rond iets wat eigenlijk zou moeten kunnen zwemmen maar vergeten is hoe.

Het was op een donderdagochtend dat ze hem weer zag.

Ze stond bij de bushalte, rits van haar jas dicht tot aan haar kin, hoofd een beetje gebogen tegen de wind. De bus was al drie keer niet gestopt omdat hij te vol was, en ze had overwogen om gewoon te gaan lopen maar het regende net hard genoeg om dat een slecht idee te maken.

Ze stond naar haar telefoon te kijken - een bericht van haar moeder, "hoe gaat het lieverd bel me snel", het soort bericht waar ze niet meteen op wist te antwoorden - toen ze zijn stem herkende. Niet zijn woorden eerst. Zijn stem.

Hij stond aan de telefoon, een meter of drie verderop. Zijn rug was naar haar toe. Hij droeg een donkere jas, had een rugzak over één schouder, en sprak in het Engels met iemand over iets wat klonk als werk - nummers, een naam, een vergadering die verzet moest worden.

Fay keek hem aan.

Toen keek ze snel weg.

Toevallig, dacht ze. London was groot maar buurten waren klein. Ze woonden waarschijnlijk in dezelfde buurt. Dat was alles.

De bus arriveerde. Ze stapte in, vond een plek bij het raam. Een halte later stapte hij ook in. Hij zag haar op hetzelfde moment dat zij hem zag - een fractie van een seconde die iets had van twee mensen die tegelijk aan dezelfde deur trekken.

Hij glimlachte kort. Knikte.

Zij knikte terug.

Hij liep door naar achteren. Zij keek uit het raam.

Maar ze had haar wangen voelen warm worden en dat vond ze irritant op een manier die ze niet helemaal kon verklaren.

Thuis, die middag, zat ze aan haar kleine keukentafeltje met haar laptop open en haar sollicitatiepagina's voor haar. Ze had net een afwijzing ontvangen van een kantoor waar ze had gesolliciteerd als administratief medewerker. Dank u voor uw interesse, maar wij

hebben besloten met andere kandidaten verder te gaan. De standaardzin die altijd net zo klinkt alsof hij helemaal voor jou geschreven is maar eigenlijk voor iedereen geldt.

Ze legde haar hoofd op haar armen.

Niet huilen. Nee. Ze was niet het type dat huilde om afwijzingen. Of tenminste, ze probeerde dat type niet te zijn.

Ze dacht aan Sittard. Aan haar moeder die op zondag altijd rijstpap maakte. Aan de geur van de tuin in de zomer. Aan haar bed thuis, dat zachter was dan dit bed hier. Aan Nour die op haar slaapkamervloer zou zitten en grappige dingen zou zeggen tot Fay weer moest lachen.

Ze haalde diep adem.

Stond op.

Deed de laptop dicht.

En ging een rondje lopen door de buurt - niet omdat ze ergens naartoe moest, maar omdat stilzitten op dit moment erger voelde dan welke regen dan ook.

Peckham had iets wat ze moeilijk kon beschrijven. Het was niet mooi op de manier waarop toeristische wijken mooi zijn - er waren geen imposante gebouwen of schilderachtige grachten. Maar het had leven. Marktkramen met groenten in kleuren die je in een supermarkt nooit zou zien. Kappers met namen in drie talen op de etalageraam. Kinderen die voetballen op een pleintje tussen twee flatgebouwen. Een oude man die buiten zijn voordeur zat en iedereen die voorbijliep aankeek met de serene rust van iemand die heeft besloten dat de wereld hem niet meer kan verrassen.

Fay liep door de straten en voelde hoe de spanning in haar schouders langzaam zakte. Niet verdween. Maar zakte.

Ze bleef staan voor een prikbord bij een kleine kruidenier. Handgeschreven briefjes. Kamers te huur. Een gitaarleraar. Een oproep voor een buurtbijeenkomst. En helemaal onderaan, half bedekt door een ander briefje: *Vacature - kantoorassistent - flexibele uren - vraag binnen naar Thomas.*

Ze las het drie keer.

Toen liep ze de winkel in.

De man achter de toonbank - Thomas, nam ze aan - was een jaar of vijftig met een vriendelijk gezicht en de handen van iemand die zijn hele leven had gewerkt. Hij had haar bekeken, haar cv gelezen dat ze bij zich had (altijd bij zich, had haar vader gezegd, je weet nooit), en zijn wenkbrauwen opgetrokken.

"Je bent niet van hier," had hij gezegd. Niet onaardig. Gewoon als vaststelling.

"Nee," had ze gezegd. **"Limburg. Nederland."**

"Waarom London?"

Ze had even nagedacht. **"Omdat ik wilde weten of ik het kon."**

Hij had gelachen - kort maar echt. **"Eerlijk antwoord. Stuur me een mail. Adres staat op het briefje."**

Ze had hem bedankt en was naar buiten gelopen met het gevoel dat de dag net iets minder zwaar was geworden.

Die avond, voor het eerst sinds ze in London was, kookte ze echt. Niet een bord pasta uit de zak of een toastje met kaas, maar echte soep - wortel, ui, bouillon, een beetje kruiden die ze op de markt had gekocht. Het was niks bijzonders. Maar terwijl de soep pruttelde en haar appartement voor het eerst rook naar iets warmgevoed, leunde ze tegen het aanrecht en keek om zich heen.

Haar eigen keukentje.

Haar eigen kleine woonkamer met de kussens op de vloer.

Haar eigen raam met de straatlantaarn ervoor die 's avonds het licht naar binnen gooide in een warme, oranje waas.

Het is van mij, dacht ze.

En voor het eerst in weken voelde die gedachte niet beangstigend. Ze voelde goed.

Hoofdstuk 3

Er zijn momenten in een leven die je pas later begrijpt.

Momenten die op het moment zelf klein zijn - zo klein dat je ze bijna mist, zo nonchalant als een deur die op een kier staat - maar die je achteraf terugkijkt en denkt: daar. Daar is het begonnen. Niet met een grote dramatische gebeurtenis. Niet met vuurwerk of muziek. Maar met een gewone zaterdag en een man die iets zei dat hij eigenlijk niet had hoeven zeggen.

Fay had die zaterdag geen plannen. Ze had tot negen uur geslapen - een luxe die ze zichzelf toestond in het weekend - en was daarna langzaam wakker geworden met het geluid van regen tegen haar raam. Het was het soort regen dat mensen in Limburg motregen noemen: niet genoeg om echt nat te worden maar net genoeg om alles grijs en glanzend te maken.

Ze had koffie gezet, was op haar kussens op de vloer gaan zitten met haar mok en haar telefoon, en had een halfuur lang niks gedaan - gewoon bestaan, ademhalen, de dag binnenlaten zonder er meteen iets van te verwachten.

Daarna had ze besloten naar de markt te gaan.

De markt in Peckham was op zaterdagochtend het levendigste stukje van de wijk - kramen die rook uitstoten van gegrilde maïs en gebakken banaan, vrouwen met grote tassen die in rap tempo inkopen deden, kinderen die hingen aan de handen van hun moeders. Fay had haar canvas tas over haar schouder gehangen en was er langzaam doorheen gelopen, haar ogen langs alles glijdend, een ui hier, een handvol koriander daar, een klein zakje noten dat ze kocht zonder echt te weten waarom.

Ze was bij een kraam met kaas blijven staan - kaas was haar zwakke punt, een gave van Limburg die ze niet had kunnen afschudden - en had net besloten dat ze de manchego ging nemen toen ze zijn stem hoorde.

Niet tegen haar dit keer. Naast haar.

Hij stond twee plaatsen verderop en sprak met de kaasverkoper. Hij lachte om iets - een echte lach, niet de beleefde variant maar de soort die eruitsloopt voor je hem kunt inhouden. De verkoper lachte ook. Ze kenden elkaar blijkbaar.

Fay pakte de manchego en draaide zich half om.

Op dat moment draaide hij zich ook om.

Ze keken elkaar aan.

Eén seconde. Twee.

"Jij weer," zei hij. Niet verbaasd. Alsof hij het had verwacht.

"Jij ook," zei ze.

Hij keek naar de kaas in haar hand. **"Goede keuze."**

"Doe je dat altijd? Mensen complimenteren voor hun boodschappenkeuzes?"

"Alleen als ze het verdienen." Hij stak zijn hand uit. **"Mason."**

Ze schudde zijn hand. **"Fay."**

"Ben je nieuw hier? In de buurt?"

Ze aarzelde even - die reflex om te zeggen dat het haar niks aanging, dat vreemden niet zomaar vragen mochten stellen - maar er was iets in zijn toon wat niet nieuwsgierig aanvoelde op een indringende manier. Meer zoals iemand die gewoon echt wil weten.

"Paar weken," zei ze. **"Ik kom uit Limburg. Nederland."**

Hij knikte langzaam. **"Ver van huis."**

"Ja."

"Bevalt het?"

Ze dacht even na. **"Ik weet het nog niet. Vraag het me over een jaar nog eens."**

Hij glimlachte - diezelfde snelle glimlach die ze van de supermarkt kende. "Deal." En hij knikte vriendelijk, pakte zijn eigen inkopen en liep door.

Fay betaalde haar kaas en liep de andere kant op.

Ze voelde zich raar. Niet slecht raar. Gewoon raar. Als iemand die net een heel gewoon gesprek heeft gevoerd maar daarna niet goed kan uitleggen waarom het een beetje te lang bleef hangen in haar hoofd.

Drie dagen later zag ze hem bij de metro.

Dat was de derde keer in twee weken. Ze wist het precies want ze had het bijgehouden zonder dat ze besloten had het bij te houden - het was gewoon gebleven, die telling, ergens in een hoekje van haar hoofd.

Supermarkt. Bushalte. Markt.

En nu de metro.

Ze stapte het perron op en hij stond er al. Hij had zijn rug naar haar toe en keek op zijn telefoon. Ze kon weglopen. Of gewoon doen alsof ze hem niet zag - dat was ook een optie, een volkomen normale optie die mensen de hele tijd deden in de metro.

Maar voor ze een beslissing had genomen, draaide hij zich om.

Hun ogen ontmoetten elkaar opnieuw.

Hij keek verrast. Echt verrast nu, voor het eerst. "**Fay.**"

"Mason."

Hij schudde licht zijn hoofd. "**Dit is de vierde keer.**"

"Derde," corrigeerde ze automatisch.

Hij hief zijn wenkbrauwen op. "**Je hebt geteld.**"

Ze voelde haar wangen warm worden en was er dankbaar voor dat het perron slecht verlicht was. "**Toevallig.**"

"Of niet toevallig," zei hij, en er zat iets in zijn toon wat ze niet helemaal kon vatten - niet flirterig, niet arrogant, maar iets waarmee groter leek dan de woorden zelf.

De metro arriveerde. Ze stapten allebei in. Gingen allebei zitten, niet naast elkaar - er was ruimte genoeg voor een stoel ertussen - en Fay keek uit het raam terwijl de tunnel voorbijraasde.

Na twee haltes stond hij op.

"Tot de volgende keer," zei hij simpelweg.

Ze wist niet wat ze moest zeggen, dus zei ze niks. Ze keek hem na toen hij het perron op liep en de deuren sloten.

Tot de volgende keer.

Alsof er iets was waar een volgende keer bij hoorde.

Thuis had ze haar jas opgehangen en was ze voor haar raam gaan staan. De straat was rustig. Een vrouw met een kinderwagen. Een man die een hond uitliet. Het gewone leven in al zijn voorspelbare gang.

Waarom zie ik hem overal?

De vraag was er voor ze hem had kunnen tegenhouden. Ze schudde haar hoofd. London telde bijna negen miljoen mensen. De kans dat je iemand uit dezelfde buurt meerdere keren tegenkwam was statistisch gezien niet zo gek. Mensen hadden routines. Dezelfde supermarkt, dezelfde bushalte, dezelfde metro. Het was logisch.

Het was toevallig.

Maar toch - en ze wilde zichzelf deze gedachte niet helemaal geven, maar ze kon hem ook niet helemaal tegenhouden - toch had ze elke keer dat ze hem zag het gevoel dat er iets

klopte aan het moment. Niet romantisch. Niet dramatisch. Gewoon... het gevoel dat het klopte, zoals een zin klopt als je het juiste woord vindt na lang zoeken.

Ze trok de gordijnen dicht.

Hou op, zei ze tegen zichzelf.

Hij is een vreemde. Je kent hem niet. Je bent hier om te leven, niet om verliefd te worden op iemand die je drie keer bij de metro hebt gezien.

Ze ging aan haar bureau zitten en opende haar laptop.

Er was een mail van Thomas.

Beste Fay, bedankt voor je sollicitatie. Ik heb je cv doorgegeven aan een collega van mij die op dit moment een kantoorassistent zoekt. Hij heet Oliver Reed en heeft een communicatiebureau hier in Peckham. Ik heb hem jouw gegevens gestuurd. Hij neemt contact op als hij interesse heeft. Succes.

Ze las het twee keer.

Toen leunde ze achterover en sloot haar ogen.

Misschien, dacht ze. Misschien gaat het toch goed komen.

Hoofdstuk 4

De mail van Oliver Reed arriveerde op een maandagochtend om kwart over tien.

Fay was net wakker, haar haren los en haar ochtendjasje aan, een kop koffie in haar hand, toen haar telefoon trilde op het aanrecht. Ze had het bericht gelezen met de slaap nog half in haar ogen en het twee keer opgelezen voor ze zeker was dat ze het goed had begrepen.

Beste Fay, Thomas heeft me jouw gegevens doorgegeven. We zoeken inderdaad iemand voor ondersteunende werkzaamheden op ons kantoor. Heb je volgende week dinsdag tijd voor een kennismakingsgesprek? - Oliver Reed, Reed & Partners Communications.

Ze had geantwoord voor ze de kans had gehad om er te lang over na te denken - Ja, dinsdag werkt uitstekend, ik kijk ernaar uit - en had daarna haar koffie neergezet en even stilgestaan met beide handen plat op het aanrecht.

Een gesprek. Een echt gesprek.

Ze had Nour gebeld. Nour had gejuicht zo hard dat Fay de telefoon van haar oor had moeten halen.

Dinsdag ochtend kleepte ze zich aan met een aandacht die ze normaal niet besteedde aan haar uiterlijk. Niet omdat ze indruk wilde maken op een neppe manier, maar omdat ze wilde laten zien dat ze het serieus nam - dat ze hier was, echt hier, en niet alleen maar langskwam. Een donkerblauwe blouse die haar moeder haar vorig jaar met Kerst had gegeven. Een nette broek. Haar haren los maar netjes. Simpele oorbellen.

Ze bekeek zichzelf in de kleine spiegel in de hal van haar appartement.

Je kunt dit, zei ze hardop, en ze voelde zich er onmiddellijk belachelijk bij maar zei het toch een tweede keer.

Het kantoor van Reed & Partners was een kwartier lopen van haar appartement, in een smal victoriaans gebouwtje op een zijstraat vol kleine bedrijfjes en ateliers. Ze had vijf minuten te vroeg aangebeld, was binnengelaten door een jonge vrouw met een headset die haar naar een wachtkamer wees - twee leren stoelen, een plant, een bijzettafel met tijdschriften uit drie maanden geleden.

Oliver Reed was een man van rond de veertig met een vriendelijk maar zakelijk gezicht, de soort man die meteen kijkt of je hem aankijkt wanneer hij je een hand geeft. Ze had zijn hand geschud en zijn blik gehouden, en ze had gezien hoe hij dat waardeerde.

Het gesprek duurde veertig minuten. Hij stelde vragen over haar studie, haar ervaring - niet veel, maar eerlijk - haar reden om naar London te komen. Ze had geantwoord zoals ze kon: direct, niet overdreven, en zonder te liegen over wat ze niet wist.

"Je hebt weinig ervaring," had hij gezegd, niet hard maar duidelijk.

"Dat klopt," had ze gezegd. **"Maar ik leer snel en ik ben betrouwbaar. En ik ben hier. Dat telt ook."**

Hij had haar even aangestaard. **"Dat telt ook,"** had hij herhaald, alsof hij de zin proefde. Toen had hij geknikt. **"Ik laat je het weten voor het einde van de week."**

Ze had hem bedankt en was naar buiten gelopen.

Op straat had ze diep adem gehaald. De lucht was koud en rook naar uitlaatgas en regen en de gebakken ui van de snackbar op de hoek.

Ze glimlachte.

Het was op de terugweg - ze liep, want lopen hielp haar denken - dat ze hem tegenkwam.

Mason.

Hij liep de andere kant op, gekleed voor werk, rugzak over zijn schouder. Hij zag haar op het moment dat ze hem zag en er was een fractie van een seconde - heel kort - waarop zijn pas iets vertraagde. Alsof hij even besliste.

"Fay." Hij glimlachte. **"Alweer."**

"Alweer," bevestigde ze. Ze kon er niks aan doen - ze moest ook lachen. Het was te absurd.

"Je ziet er anders uit vandaag," zei hij. **"Goed anders."**

"Sollicitatiegesprek," legde ze uit.

"Oh." Hij knikte. **"Hoe ging het?"**

"Ik weet het nog niet. Hij laat me voor het einde van de week weten."

"Dan gaat het goed," zei hij simpelweg.

Ze keek hem aan. **"Hoe weet jij dat?"**

"Omdat je er zeker uitziet. En zekerheid valt op, in een gesprek."

Ze wist even niet wat ze daarmee aan moest. Het was een vreemde opmerking - niet onprettig, maar het soort opmerking dat je niet van een bijna-vreemde verwacht. Te eerlijk. Te direct. Te weinig gevraagd en toch precies wat ze nodig had om te horen.

"Waar werk jij?" vroeg ze, voor ze het besloten had te vragen.

"Kantoor," zei hij. **"Marketing. Een eindje hier vandaan, aan Coldharbour Lane. Ik werk voor een vriend - hij heeft het bedrijf opgericht, ik help hem runnen."** Hij zei het zonder pochen, als een feit. **"Waarom?"**

Ze haalde haar schouders op. **"Nieuwsgierig."**

"Dat is goed," zei hij. **"Nieuwsgierigheid is goed in deze stad. Hier kom je niet ver met je ogen dicht."**

Ze knikten allebei tegelijk - een van die kleine sociale synchroon-momenten die je niet kunt plannen - en er viel een korte stilte die niet ongemakkelijk was.

"Ik moet gaan," zei hij. **"Vergadering."**

"Ik ook. Ik bedoel - ik moet ook verder." Ze bedoelde huis maar dat klonk te leeg.

"Tot de volgende keer, Fay."

Ze keek hem na terwijl hij doorliep. Zijn rug recht. Zijn pas zeker, niet haastig.

Tot de volgende keer.

Vrijdag om drie uur 's middags arriveerde de mail van Oliver Reed.

Beste Fay, na ons gesprek van afgelopen dinsdag bieden wij je graag een tijdelijke positie aan als kantoorassistent bij Reed & Partners. We starten met een proeftijd van drie maanden. Kun jij volgende week maandag beginnen?

Ze las de mail staand in haar keuken, met de koelkast nog open van de fles water die ze net had gepakt.

Ze had de koelkast dicht gedaan.

Had de fles water neergezet.

Had beide handen voor haar mond geslagen.

En had toen, heel stil, in haar lege appartement gehuild - niet van verdriet, maar van opluchting, van de spanning die eindelijk een uitweg vond, van het gevoel dat dingen misschien toch de kant op konden gaan die je hoopte.

Ze had haar vader gebeld.

"Pap," had ze gezegd, en haar stem had getrild.

"Fay? Wat is er?"

"Niks. Alles goed. Ik heb werk."

Aan de andere kant van de lijn had ze hem horen slikken - haar vader, die bijna nooit huilde - en toen had hij gezegd: **"Ik wist het. Ik wist dat jij het kon."**

Ze had de telefoon dicht bij haar gezicht gehouden en had zijn stem laten landen alsof het een deken was.

Later die avond - de stad was donker geworden buiten, haar appartement verlicht door de lamp op haar bureau - dacht ze aan Mason. Aan zijn woorden bij de supermarkt die eerste dag. Aan zijn glimlach op de markt. Aan "*dan gaat het goed*", zo eenvoudig gezegd, zo zeker, zo onverdiend zeker van iemand die haar nauwelijks kende.

Ze vroeg zich af of hij het zou weten.

Ze vroeg zich af of ze hem het zou vertellen, de volgende keer dat ze hem tegenkwam.

En voor het eerst, in plaats van die gedachte weg te duwen, liet ze hem liggen.

Gewoon even.

Hoofdstuk 5

Er waren dingen die Fay niet wist over Mason.

Ze wist niet dat hij al drie jaar in Peckham woonde, in een appartement op de derde verdieping van een gebouw twee straten van het hare. Ze wist niet dat hij elke ochtend om zeven uur opstond, altijd, ook in het weekend - niet omdat hij moest maar omdat hij het zo had geleerd van zijn vader, die altijd zei dat de dag gewonnen werd voor de wereld wakker was. Ze wist niet dat hij vijf jaar geleden vanuit Manchester naar London was verhuisd met een koffer en een idee, en dat het idee langzaam werkelijkheid was geworden door hard werken en de hulp van een man die hij zijn beste vriend noemde.

Ze wist niet dat die vriend Oliver Reed heette.

Ze wist dat ook niet op de ochtend dat ze voor het eerst de deur van Reed & Partners binnen stapte voor haar eerste werkdag, met een nieuwe notitieboekje onder haar arm en een koffie van de zaak op de hoek die ze te duur had gevonden maar toch had gekocht omdat het voelde als een kleine ceremonie.

Oliver Reed had haar ontvangen, had haar rondgeleid - klein kantoor, zes bureaus, twee vergaderzalen, een klein keukentje - en haar voorgesteld aan de drie andere medewerkers die er al waren. Layla, een vrouw van zeventien jaar met een droge humor en een talent voor spreadsheets. Deon, een jongen die altijd te hard lachte. En Priya, die nauwelijks opkeek van haar scherm maar vriendelijk knikte.

En toen, tien minuten later, was de deur van het kantoor opengegaan en was Mason binnengelopen.

Hij had Oliver begroet met de familiale klopje op de schouder van mensen die al lang met elkaar optrekken. Hij had zijn jas opgehangen. Hij had een map op een bureau gelegd.

En toen had hij Fay gezien.

De stilte duurde niet lang - een paar seconden misschien - maar die paar seconden voelden langer.

"Fay," zei hij.

"Mason," zei zij.

Oliver keek van de een naar de ander. **"Jullie kennen elkaar?"**

"Een beetje," zei Fay tegelijkertijd met Mason die zei: **"Uit de buurt."**

Oliver knikte langzaam, met de uitdrukking van iemand die iets registreert zonder er nu verder op in te gaan. **"Mason is mijn zakelijk partner,"** legde hij aan Fay uit. **"Hij is hier drie dagen per week."**

Mason had haar aangekeken - niet lang, niet indringend, maar lang genoeg - en had gezegd: **"Welkom dan. Officieel."**

"Dank je," had ze gezegd.

En daarna was iedereen gewoon aan het werk gegaan.

De eerste werkweek was druk op een manier die goed aanvoelde.

Fay leerde snel. Ze had een geheugen voor details en een neus voor structuur - zaken die op tafel lagen, mails die beantwoord moesten worden, vergaderingen die ingepland moesten worden - en Oliver merkte het. Hij liet haar al na drie dagen dingen zelfstandig afhandelen die hij aanvankelijk had willen dubbelchecken.

Mason was er maandag, woensdag en vrijdag.

Op maandag zeiden ze goedemorgen en tot woensdag.

Op woensdag vroeg hij hoe het ging. Ze zei goed. Hij knikte.

Op vrijdag stonden ze samen in het keukentje - hij wachtte op zijn koffie, zij op haar thee - en was er die stilte weer. Niet ongemakkelijk. Maar aanwezig.

"Hoe was je eerste week?" vroeg hij.

"Goed. Beter dan verwacht."

"Dat is altijd een goed teken." Hij pakte zijn koffie. **"Plannen voor het weekend?"**

Ze aarzelde. **"Nog niet. Ik verken de buurt nog steeds."**

Hij knikte. **"Dat duurt even. London geeft zichzelf niet meteen prijs."**

"Dat merk ik."

Hij liep terug naar zijn bureau. Bij de deur bleef hij even staan. **"Er is zaterdag een markt bij Burgess Park. Als je die kant op gaat."**

Hij zei het als informatie, niet als uitnodiging. Ze kon ermee doen wat ze wilde.

Maar ze had het onthouden.

Ze was zaterdag naar Burgess Park gegaan.

Niet vanwege Mason - tenminste, dat hield ze zichzelf voor. Ze was gegaan omdat ze de buurt wilde leren kennen, omdat het mooi weer was voor de tijd van het jaar, en omdat ze al te lang in haar appartement had gezeten.

De markt was groter dan die in de straat bij haar thuis. Kunstenaars, vintage kleding, street food uit tien verschillende landen. Ze had een uur rondgelopen, had een tweedehands boek gekocht, een bordje noodles gegeten staand bij een kraam, en de zon gevoeld op haar gezicht. Ze was bij een kraam met oude sieraden blijven staan - niet omdat ze iets wilde kopen, maar omdat de vrouw achter de kraam haar had aangesproken in een mengeling van Engels en iets wat klonk als Portugees, en omdat het fijn was om even ergens te staan zonder doel.

Ze had een koperen ring gepast en hem teruggelegd.

Ze had een ketting bekeken met een klein maanvormig hangertje en even getwijfeld.

"Die staat je goed."

Ze draaide zich om.

Mason stond een meter achter haar. Hij had zijn handen in de zakken van zijn jas, keek naar de ketting in haar hand. Hij leek net zo verrast haar te zien als zij hem - maar ook net niet verrast genoeg, op een manier die ze niet helemaal kon duiden.

"Je bent hier," zei ze.

"Ik kom hier elke zaterdag," zei hij. ***"Jij?"***

"Je had het aangeraden."

Er was een korte stilte. Toen glimlachte hij - niet zijn snelle glimlach van de eerste keer, maar een langzamere, warmere. Alsof hij er dit keer de tijd voor nam. ***"Blij dat je het hebt gevonden."***

Ze legde de ketting neer. ***"Ik koop hem niet."***

"Waarom niet?"

"Te duur."

"Hoeveel?"

Ze vertelde het hem. Hij haalde zijn schouders op. ***"Dat is niet te duur voor iets wat je elke dag draagt."***

"Wie zegt dat ik hem elke dag draag?"

"Je pakte hem op. Je paste hem. Je keek ernaar." Hij keek haar aan. ***"Je wilt hem."***

Ze stond hem een moment aan te kijken - deze man die ze een paar weken kende, die haar yoghurt had aangeraden en haar had gezegd dat haar sollicitatiegesprek goed zou gaan en die nu stond te beweren dat hij wist wat ze wilde - en ze voelde iets in haar borst schuiven. Niet groot. Maar merkbaar.

Ze kocht de ketting.

Ze liepen daarna een tijdje naast elkaar door de markt. Niet omdat ze het zo hadden afgesproken, maar omdat het gewoon zo ging - ze stond stil bij een kraam, hij bleef ook staan, ze liepen weer verder, hij liep mee. Het was het soort samen-lopen dat geen naam heeft en geen definitie nodig heeft.

Hij vroeg haar naar Limburg. Ze vertelde hem over Sittard - de zondagen, de stilte, het gevoel van de muren die dichterbij kwamen. Hij luisterde op de manier die mensen soms hebben maar zelden oefenen: zonder ondertussen te bedenken wat hij zou zeggen als ze uitgesproken was.

"En jij?" vroeg ze uiteindelijk. **"Hoe ben jij in London terechtgekomen?"**

"Manchester," zei hij. **"Mijn vader was chauffeur. Mijn moeder werkte in een ziekenhuis. Ze hadden allebei genoeg te doen om me te leren dat je niet kunt wachten tot iemand je iets geeft."** Hij keek even opzij naar haar. **"Op mijn twintigste dacht ik: London. Ik kende Oliver al via school. Hij had een idee voor een bedrijf. Ik had energie. Dat was genoeg."**

"Was dat het?"

"Nee," zei hij eerlijk. **"De eerste twee jaar waren zwaar. We hadden bijna niks. Er waren weken dat ik twijfelde."** Hij zweeg even. **"Maar je leert in die weken wat je waard bent. Niet in de goede weken - in de goede weken is iedereen sterk. Je leert het in de weken dat je niks hebt en toch opstaat."**

Fay dacht aan haar appartement. Aan de afwijzingen. Aan het hoofd op de armen neerleggen en toch niet huilen.

"Dat begrijp ik," zei ze zacht.

Hij keek haar aan. Even maar. **"Dat weet ik."**

Ze namen afscheid bij de uitgang van het park. Hij moest ergens naartoe - een afspraak, vaag omschreven. Zij ook, al had ze niks te doen maar wilde ze hem niet het gevoel geven dat ze nergens naartoe kon.

"Tot maandag," zei ze.

"Tot maandag," zei hij.

Ze liep de straat in en dwong zichzelf om niet om te kijken.

Ze keek toch om.

Hij liep al de andere kant op, zijn jas open in de wind, zijn handen weer in zijn zakken. Hij keek niet om.

Fay keerde zich naar voren en liep naar huis.

Ze deed haar jas uit. Hing hem op. Keek naar de ketting in haar hand - het kleine maanvormige hangertje, koud en licht tegelijk.

Ze deed hem om.

Bekeek zichzelf in de spiegel.

En dacht: stop. Hou op. Je kent hem niet. Je bent hier voor jezelf.

Ze deed de ketting af.

Legde hem op het nachtkastje.

Maar de volgende ochtend, zonder er bij na te denken, deed ze hem weer om.

Hoofdstuk 6

De week daarna besloot Fay afstand te bewaren.

Het was geen bewuste beslissing in de zin dat ze er 's avonds over had nagedacht met een glas wijn en een plan had opgesteld. Het was eerder een gevoel dat ze had - een zachte maar dringende waarschuwing ergens achter haar ribben - dat zei: pas op. Je bent pas twee maanden in deze stad. Je hebt net werk. Je hebt net je voeten gevonden. Dit is niet het moment om je hoofd te verliezen aan iemand die je niet eens goed kent.

Ze had Nour gebeld en het verteld. Nour had precies drie seconden gezwegen voor ze riep: **"FAY. Hij is knap toch? Hij is KNAP."**

"Dat is niet het punt," had Fay gezegd.

"Dat is altijd het punt."

"Nour."

"Oké, oké. Maar waarom afstand? Wat heeft hij gedaan?"

"Niks."

"Dan begrijp ik het niet."

Fay had geprobeerd het uit te leggen - dat het niet ging om wat hij had gedaan maar om wat ze voelde, en dat ze die gevoelens niet vertrouwde omdat ze nog te nieuw was hier, te kwetsbaar, te veel bezig met zichzelf overeind houden om ook nog iemand anders binnen te laten.

Nour had geluisterd. Toen had ze gezegd: **"Fay, je mag ook gewoon een vriend maken. Het hoeft niet meteen groot te zijn."**

"Ik weet het."

"Maar jij maakt alles groot."

Dat was zo eerlijk dat het even pijn deed. **"Ik weet het,"** had ze herhaald, zachter.

Op kantoor hield ze het professioneel.

Goedemorgen. Hier zijn de documenten. De vergadering is verzet naar twee uur. Fijn weekend. Tot maandag.

Mason leek het te merken - of misschien verbeeldde ze het zich, want hij was vriendelijk zoals altijd, zakelijk zoals altijd, zonder dat er iets veranderd was aan zijn manier van doen. Hij vroeg haar op woensdag of ze de notulen van de vergadering kon doorsturen. Ze deed het. Hij bedankte haar. Ze knikte.

Dat was het.

Maar op vrijdagmiddag, toen ze allebei als laatste over waren op kantoor - Oliver was vroeg weg, Layla en Deon ook - en ze haar spullen inpakte terwijl hij nog aan zijn bureau zat te werken, keek hij op.

"Gaat het?" vroeg hij.

"Prima," zei ze. Te snel.

Hij keek haar aan. Niet lang - hij was niet het type om te staren - maar lang genoeg om te laten merken dat hij het merkte. **"Oké,"** zei hij simpelweg.

Ze pakte haar tas. Liep naar de deur.

"Fay."

Ze draaide zich om.

"Je hoeft niks uit te leggen," zei hij rustig. **"Mensen hebben ruimte nodig. Dat is oké."**

Ze stond hem een moment aan te kijken. Die ene zin - zo eenvoudig, zo zonder drama - haalde iets onderuit wat ze de hele week had opgebouwd. Niet alles. Maar genoeg.

"Dank je," zei ze.

Ze liep naar buiten.

Op straat bleef ze even staan in de koude lucht, haar adem een klein wolkje voor haar gezicht.

Je hoeft niks uit te leggen.

Wanneer had iemand haar dat voor het laatst gezegd?

De week erna zag ze hem buiten het kantoor twee keer.

De eerste keer was bij de kruidenier op de hoek van haar straat. Ze stond bij de groenten en hij liep binnen voor water. Ze zeiden hallo. Hij vroeg of ze wist of de kruidenier ook verse basilicum had. Ze wees naar het rek. Hij bedankte haar. Ze gingen allebei verder.

Normaal. Onschuldig.

De tweede keer was bij een koffiewinkel die ze nooit eerder had gezien - een kleine zaak verstopt in een zijstraat, met groene planten voor het raam en een krijtbord buiten met de specials van de dag. Ze was erin gestapt omdat het regende en ze niet naar huis wilde.

Hij zat er al. Alleen, met een laptop open en een koffie naast zich.

Hij keek op toen ze binnenkwam.

Ze keek om zich heen alsof ze een tafel zocht.

"Je kunt hier zitten als je wilt," zei hij, en hij wees naar de stoel tegenover hem. **"Ik bijt niet."**

Ze had kunnen weigeren. Ze had een boek kunnen pakken en ergens anders kunnen gaan zitten. Maar het regende buiten en er waren maar vier tafeltjes en twee ervan waren al bezet, en bovendien - en dit was de reden die ze zichzelf het minst graag gaf - ze wilde er eigenlijk gaan zitten.

Ze bestelde een thee en ging zitten.

Ze lazen allebei - zij haar boek, hij zijn scherm. Af en toe tikte hij iets. Af en toe sloeg zij een bladzijde om. Buiten tikten de regendruppels tegen het raam.

Na een halfuur vroeg hij: **"Wat lees je?"**

Ze liet hem de cover zien. Hij knikte. **"Is het goed?"**

"Tot nu toe wel. Jij?"

Hij draaide zijn laptop een halve slag. **"Contracten. Minder spannend."**

Ze glimlachte onwillekeurig. **"Minder dan een roman. Ja."**

Ze praatte niet veel meer die middag. Maar ze zaten er allebei nog een uur, en toen ze opstond om te vertrekken - de regen was gestopt, de zon probeerde iets - zei hij: **"Fijn om gezelschap te hebben."**

Ze knikte. **"Jij ook."**

En buiten, terwijl ze naar huis liep met de natte stoep glinsterend onder haar voeten, besepte ze dat de afstand die ze had geprobeerd te bewaren niet verdwenen was - maar dat ze er een klein gaatje in had gemaakt.

Uit eigen wil.

En dat was misschien het enige verschil dat telde.

Hoofdstuk 7

Het briefje hing aan het prikbord bij de ingang van haar gebouw op een donderdagavond.

Fay had het gezien terwijl ze haar sleutels pakte - een oranje vel papier, handgeschreven in grote letters, met glitter erop die al half losliet en op de vloer was beland:

BUURTFEEST - ZATERDAG 19:00 - CHADWICK SQUARE - IEDEREEN WELKOM - MUZIEK, ETEN, MENSEN - KOM GEWOON!

Ze had het gelezen. Had haar schouders opgehaald. Had de trap op gelopen.

Maar die avond, zittend met haar bord op de bank - ze had eindelijk een bank - en naar de muur starend op de manier die mensen doen wanneer ze denken maar niet weten waar ze over nadenken, had ze aan het briefje teruggedacht.

Iedereen welkom.

Ze was nu bijna drie maanden in London. Ze had werk. Ze had een appartement. Ze had een routine die begon te voelen als een routine. Maar vrienden - echte vrienden, mensen om vrijdagavond mee te bellen of mee te wandelen op een luie zondagochtend - had ze nog niet.

Ze had het geprobeerd op school maar het was nooit echt geworden, die verbindingen. Iedereen was bezig met zichzelf, wat ze begreep, maar het maakte het niet minder eenzaam.

Ze had Nour geappt: **"Er is een buurtfeest zaterdag. Ik weet niet of ik ga."**

Nour had geantwoord: **"JE GAAT. DOE JE MOOISTE JURK AAN. MAAK VRIENDEN. EN VERTEL ME ALLES."**

Fay had haar telefoon neergelegd en gedacht: *oké. Ik ga.*

De mooiste jurk die ze had was zwart met kleine goudkleurige glitters die oplichten als het licht erop viel. Ze had hem gekocht op een markt in Luik, twee jaar geleden, voor een feest waar ze uiteindelijk niet naartoe was gegaan omdat ze op het laatste moment was teruggedeeind. De jurk had sindsdien in haar kledingkast gehangen - meegeleverd van Limburg naar London, ingepakt tussen haar trui en haar regenjas - als een belofte die ze zichzelf had gedaan en steeds had uitgesteld.

Zaterdag haalde ze hem eruit.

Ze hing hem aan de deur van de kledingkast en bekeek hem. Deed hem aan. Bekeek zichzelf in de spiegel.

Ze had hakken - niet hoog, maar genoeg. Ze deed haar haren los, dat droeg ze bijna nooit, en ze golfdde tot op haar schouders. Ze deed haar make-up met meer zorg dan normaal - niet overdreven, maar genoeg. Mascara. Een subtiele lijn. Een lippenstift in een kleur die haar moeder ooit te rood had gevonden maar die Fay altijd mooi had gevonden.

Ze keek zichzelf aan.

De vrouw in de spiegel was zij. Maar ook iemand die ze nog aan het worden was.

Ze pakte haar jasje - want het was koud buiten, en ze weigerde te rillen voor de schoonheid - haar sleutels, haar telefoon, en liep naar buiten.

Chadwick Square was een klein plein twee straten verderop dat ze al eerder was gepasseerd maar nooit echt had bekeken. Vanavond was het onherkenbaar.

Er hingen gekleurde lichten tussen de bomen. Een geluidssysteem ergens speelde muziek die ze niet kende maar die meteen het gevoel gaf van warme avonden en mensen die ergens naartoe willen. Tafels vol eten - zelfgemaakt, van alles en iedereen uit de buurt - en groepjes mensen overal, pratend, lachend, drinkend uit plastic bekertjes.

Fay bleef even bij de ingang staan.

Ze haalde adem.

Ze liep naar binnen.

Het eerste wat ze merkte was dat niemand naar haar keek op de manier die ze had gevreesd - niemand beoordeelde haar, niemand vroeg wie ze was. Mensen knikten, glimlachten, maakten ruimte. Dat was London in haar beste gedaante: niet koud, maar ook niet opdringerig. Gewoon aanwezig.

Ze pakte een drankje van een tafel - limonade met iets erin wat ze niet herkende maar wat fris smaakte - en begon langzaam door het plein te lopen.

Een vrouw van haar leeftijd met een afro en oorbellen als kleine manen sprak haar aan bij de foodtafel. **"Ben jij nieuw in de buurt?"**

"Ja," zei Fay. **"Bijna drie maanden."**

"Ik ook! Ik ben hier zes maanden geleden ingetrokken." Ze stak haar hand uit. **"Zara."**

"Fay."

Ze hadden een halfuur gepraat - over hun appartementen, over hun werk, over de beste koffieplek in de buurt (Zara wist er eentje die Fay nog niet kende), over hoe London aanvoelde als je er net was. Het was het gemakkelijkste gesprek dat Fay in maanden had gehad, en ze voelde hoe iets in haar ontspande - iets wat ze niet eens had geweten dat ze gespannen hield.

Het was tijdens dat gesprek met Zara dat ze een schim aan de andere kant van het plein zag.

Ze herkende hem voor ze zijn gezicht zag - de manier van staan, de jas, de hoogte. Mason stond in een groepje van vier of vijf mensen, sprak met een oudere man en lachte om iets. Hij was op zijn gemak hier op een manier die opviel - niet omdat hij het probeerde, maar juist omdat hij het niet probeerde. Hij was gewoon aanwezig, en de mensen om hem heen leken dat te voelen.

"Ken jij hem?" vroeg Zara, en ze volgde Fays blik.

"Van werk," zei Fay.

"Mason? Ja, die kent iedereen hier." Zara nam een slok van haar drankje. **"Hij woont hier al jaren. Helpt altijd met dit soort dingen - hij heeft een groot deel van dit feest georganiseerd, denk ik. Mensen zijn gek op hem. En sommige mensen zijn jaloers op hem."**

"Jaloers? Waarom?"

Zara haalde haar schouders op. **"Wat hij heeft opgebouwd zonder hulp. Geen rijke familie, geen grote connecties. Gewoon zichzelf. Dat irriteert sommige mensen."** Ze keek even zijn kant op. **"Maar de meeste mensen hier gunnen het hem. Hij is goed voor de buurt."**

Fay keek weer naar Mason. Hij had nu iets gezegd wat het groepje om hem heen deed lachen - echt lachen, niet beleefd.

Ze had hem niet zo gezien. Zo... in zijn element.

Het was anders dan het kantoor. Groter. Meer van wie hij echt was.

Op dat moment - alsof hij het voelde - draaide Mason zijn hoofd.

Zijn ogen vonden haar dwars door het plein.

Eén seconde.

Twee.

Ze zag hoe zijn blik iets veranderde - subtiel, heel subtiel, als het oppervlak van water waarop net een steen is gevallen - en toen bewoog hij. Niet meteen naar haar toe, maar hij loosde zich beleefd uit zijn groepje, zei iets, legde een hand kort op iemands schouder, en liep in haar richting.

Fay bleef staan.

Gewoon doen, zei ze tegen zichzelf. Gewoon normaal doen. Hij is een collega. Je kent hem. Het is een feest. Dit is normaal.

Hij bleef voor haar staan. Zijn ogen gingen heel kort langs haar jurk - één blik, snel en onopvallend, maar ze zag het - en toen keek hij haar aan.

"Fay," zei hij. En in de manier waarop hij haar naam zei zat iets anders dan op het kantoor. Warmer. Langzamer. Alsof de naam even meer ruimte mocht innemen dan normaal.

"Mason." Ze glimlachte. **"Ik wist niet dat jij ook zou komen."**

"Ik help dit elk jaar organiseren," zei hij. **"Wist je dat niet?"**

"Zara vertelde het me net."

Hij keek opzij naar Zara, die discreet een stapje achteruit had gedaan. **"Zara en jij kennen elkaar?"**

"Net," zei Fay. **"Ze sprak me aan bij het eten."**

"Dat klinkt als Zara." Hij glimlachte naar haar vriendin, die glimlachte terug en toen plotseling erg geïnteresseerd was in de foodtafel aan de andere kant.

Ze stonden een moment tegenover elkaar met het feest om hen heen - muziek, stemmen, lachen, het zachte knisperen van de gekleurde lichten in de avondwind.

"Je ziet er mooi uit vanavond," zei hij.

Het was direct. Niet ingepakt in een grapje of een omweg. Gewoon gezegd, als een feit.

Fay voelde iets warmes in haar borst opkomen maar hield het stil. **"Dank je."**

"Blij dat je gekomen bent," zei hij.

"Ik ook," zei ze. En ze meende het.

Ze brachten de volgende twee uur niet alleen samen door - hij moest mensen begroeten, rondes lopen, zorgen dat alles goed ging. Maar hij vond haar steeds terug, alsof er een onzichtbare lijn liep tussen hen beiden dwars door het plein. Een keer om samen te lachen om iets wat een buurman zei. Een keer om haar voor te stellen aan een oudere vrouw die al vijftien jaar in de straat woonde en drie keer vroeg waar Fay vandaan kwam. Een keer gewoon om naast haar te staan bij de muziek, allebei zwijgend, allebei luisterend.

Fay praatte ook met anderen. Een man van in de veertig die haar vertelde over de buurt - hoe het vroeger was, hoe het veranderd was. Een tienermeisje dat haar kapsel bewonderde en vroeg of ze het zelf had gedaan. Een oud echtpaar dat haar aanraadde om de bakker op de hoek te proberen voor de croissants, de beste van heel Peckham naar eigen zeggen.

Ze had gelachen. Echt gelachen, meerdere keren.

Tegen tien was de muziek zachter geworden en het plein dunner. Fay stond bij de rand van het plein en keek naar de gekleurde lichten die langzaam schommelden in de

avondbries. Ze voelde zich moe op een goede manier - de vermoeidheid die komt van aanwezig zijn, van praten, van er echt bij zijn.

Mason verscheen naast haar. Hij had twee bekers thee - van iemand die een thermos ronddeelde.

Hij reikte haar er één aan.

Ze pakte hem aan. **"Dank je."**

Ze dronken allebei een slok en keken naar het plein.

"Hoe was het?" vroeg hij na een tijdje.

"Goed," zei ze eerlijk. **"Beter dan ik had verwacht."**

"Wat had je verwacht?"

Ze dacht even na. **"Ongemakkelijk. Alleen staan. Niet weten wat ik moest zeggen."**

"En?"

"En het viel mee." Ze keek hem opzij aan. **"Ik heb Zara ontmoet. En mevrouw - hoe heet ze ook alweer - de vrouw met de rode sjaal."**

"Mrs. Patterson," zei hij. **"Ze is hier al veertig jaar. Ze weet alles van iedereen."**

"Dat geloof ik graag."

Ze glimlachten allebei, niet naar elkaar maar naar het plein. De lichten. De nacht.

"Fay," zei hij.

"Ja?"

Hij zweeg even - een bewuste stilte, de soort die iets aankondigde. **"Ik ben blij dat je in London bent beland."**

Ze keek hem aan.

Zijn uitdrukking was rustig. Open. Zonder agenda.

Ze wist niet wat ze moest zeggen en zei daarom de eerste eerlijke zin die in haar opkwam:

"Ik ook."

Hoofdstuk 8

Mason Clarke was niet iemand die snel iets voelde.

Dat was niet arrogantie - hij was niet koud of gesloten, dat zou iedereen die hem kende tegenspreken. Maar hij was voorzichtig op een manier die hij zichzelf had aangeleerd, laag voor laag, jaar na jaar, als iemand die heeft ontdekt dat snelheid en gevoel niet altijd goed samengaan.

Hij was één keer eerder verliefd geweest. Op zijn eenentwintigste, in Manchester, op een meisje dat Amber heette en gitaar speelde en altijd lachte om dingen die anderen niet grappig vonden. Ze hadden anderhalf jaar samen een relatie gehad - intense maanden, vol van alles wat je op je eenentwintigste denkt dat liefde is. En toen was ze vertrokken, niet met ruzie maar met de stille zekerheid van iemand die weet dat ze ergens anders moet zijn. Ze had gezegd: *"Ik hou van je, Mason. Maar niet genoeg om te blijven."*

Hij had die zin bewaard als een litteken dat je niet meer pijn doet maar dat je nooit vergeet.

Daarna had hij zich op werk gestort. Op Oliver en het bedrijf en de buurt en de mensen. Hij had een leven gebouwd dat vol was - niet leeg, nooit leeg - maar hij had de ruimte voor iemand anders langzaam opgevuld met andere dingen, totdat die ruimte er nog wel was maar zo klein was geworden dat hij er bijna niet meer aan dacht.

Totdat hij Fay had gezien.

Niet op het feest - al had de avond van het feest iets verankerd wat al eerder was begonnen. Maar de eerste keer, bij de koelkast in de supermarkt, met haar grote ogen boven die twee potjes yoghurt en haar uitdrukking van iemand die een kleine beslissing aan het maken is maar eigenlijk over iets veel groters nadenkt. Er was iets geweest in dat moment - iets wat hij zichzelf eerst niet had laten benoemen - dat klonk als een sleutel in een slot.

Hij had haar naam niet eens geweten. Maar hij had de yoghurt aangeraden en was doorgelopen en had de rest van de dag aan dat moment teruggedacht op de manier die je niet kiest.

En dan had hij haar steeds weer gezien.

Bushalte. Markt. Metro. Park.

Hij wist dat het toeval was - London was groot maar de buurten waren klein, en mensen met routines kruisen elkaars pad. Maar er was een moment in de metro geweest, toen ze allebei hadden zitten kijken alsof ze niet keken, dat hij had gedacht: dit is niet gewoon toeval. Of misschien is toeval precies het woord voor dingen die we nog geen beter woord voor hebben.

De avond van het feest had hij haar zien binnenkomen.

Hij stond aan de andere kant van het plein, midden in een gesprek met oudbuurman Harold die altijd tien minuten nodig had om tot het punt te komen - maar op het moment dat ze de ingang doorliep had hij het gezien. Niet haar gezicht eerst. Een schim. Een manier van bewegen. De glinstering van haar jurk onder de lichten.

Hij had zijn zin niet afgemaakt.

Harold had doorgepraat.

Mason had geknipt en geluisterd en op het juiste moment gelachen, maar zijn ogen hadden haar gevolgd terwijl ze langzaam het plein op liep - voorzichtig, alsof ze het terrein aan het verkennen was, haar kin iets omhoog maar haar schouders net niet ontspannen, de manier van iemand die dapper is maar het zichzelf niet volledig toestaat.

Hij had haar de tijd gegeven.

Dat was iets wat hij had geleerd - niet aanstormen, niet gretig zijn, niet mensen in een hoek drijven met aandacht voor ze er klaar voor waren. Je gaf mensen ruimte en je wachtte af en je zag wat ze deden in die ruimte. Fay had in die ruimte Zara gevonden en een gesprek en een lach, en hij had dat gezien van de andere kant van het plein en gevoeld hoe zijn hart iets deed wat hij de naam niet helemaal durfde te geven.

Toen hij naar haar toe was gelopen, had hij één ding zeker geweten: hij wilde haar naam uitspreken op een manier die anders was dan op het kantoor. Niet Fay-van-het-werk. Gewoon Fay. De vrouw die yoghurt koos op gevoel en een ketting kocht die ze daarna afdeed en daarna toch omdeed. De vrouw die afstand bewaarde omdat ze zichzelf beschermde, niet omdat ze koud was.

Je hoeft niks uit te leggen, had hij op het kantoor gezegd, en hij had het gemeend.

Hij had mensen gekend die alles uitlegden - die elk gevoel inpakten in woorden voor het de kans kreeg zichzelf te zijn. Fay was anders. Ze voelde dingen, dat was duidelijk, maar ze hield ze dicht. Niet voor anderen - voor zichzelf. Als iemand die een vlam beschermt tegen de wind.

Na het feest was hij laat thuisgekomen.

Hij had zijn jas opgehangen, water gedronken, voor zijn raam gestaan. De straat beneden was leeg op twee mensen na die hij niet kende. De lichten van het plein waren gedoofd.

Hij dacht aan het moment bij de thee. Allebei zwijgend, allebei kijkend. En aan de manier waarop ze had gezegd ik ook - niet snel, niet automatisch, maar even nagedacht hebbend, alsof ze het eerst wilde controleren voor ze het zei.

Hij had haar die avond niet gevraagd om iets. Geen nummer, geen plannen, geen volgende stap. Dat hoefde niet. Er was al iets - hij wist niet precies hoe hij het moest noemen, maar

het was er, tastbaar als de avondlucht - en hij wist dat dingen die echt zijn geen haast nodig hebben.

Maar hij wist ook - en dit was het deel dat hem wakker hield, staand voor zijn raam met zijn handen in zijn zakken - dat hij haar niet meer wilde loslaten. Niet op een bezitterige manier. Niet op een bange manier.

Gewoon: hij wilde haar in zijn leven. Haar stem. Haar grote ogen boven een beker thee. Haar manier van zeggen wat ze dacht terwijl ze deed alsof ze het niet zei.

Hij had lang voor zijn raam gestaan.

En toen was hij gaan slapen.

Hoofdstuk 9

Niet iedereen in de buurt was blij voor Mason.

Dat wist Fay niet toen ze de maandagochtend na het feest op kantoor verscheen en een verandering opmerkte die ze niet meteen kon thuisbrengen. Een spanning, dun als een spinnendraad maar aanwezig. Layla keek even te lang naar haar. Deon was stiller dan normaal. Oliver had een gesloten deur, wat zelden voorkwam.

Ze had aan haar bureau gezeten en haar werk gedaan en gedacht dat ze het zich verbeeldde.

Maar 's middags, toen ze in het keukentje stond en Layla binnenkwam voor water, had ze het gevoel gekregen dat Layla iets wilde zeggen.

"Goed feest zaterdag?" had Layla gevraagd, op een toon die net iets te luchtig was.

"Ja," zei Fay. **"Leuk."**

Layla had haar kraan opengedraaid en haar glas gevuld. Toen, zonder haar aan te kijken:

"Mason is aardig."

"Ja," zei Fay voorzichtig.

"Maar hij trekt aandacht. Dat moet je weten." Nu keek ze wel op. **"Niet altijd de goede soort."**

Fay wachtte.

"Er zijn mensen - hier op kantoor niet, maar in de buurt - die hem niet gunnen wat hij heeft. Hij heeft dingen opgebouwd die andere mensen hebben geprobeerd op te bouwen en niet konden. Dat creëert... rimpels." Layla haalde haar schouders op. Fay had langzaam geknikt. **"Dank je."**

Layla had haar glas gepakt en was weggelopen.

Die middag had ze er over nagedacht. Niet met angst - niet precies - maar met de aandacht van iemand die een waarschuwing serieus neemt zonder te weten of hij ook voor haar bedoeld is.

Ze kende Mason nu iets beter. Ze had gezien hoe mensen naar hem keken op het feest: met warmte, maar ook hier en daar met iets anders. Een man die te lang had gekeken voor hij wegkeek. Een vrouw die haar glimlach iets te breed had opgetrokken. Kleine dingen, maar Fay was goed in kleine dingen.

Ze had erover nagedacht en was tot de conclusie gekomen dat ze er niets mee deed. Nog niet. Ze kende te weinig om een oordeel te vormen.

Maar ze hield het bij.

De rimpels werden groter die week door iets wat ze niet had verwacht.

Ze was op een avond laat - een donderdag - nog aan het werk op kantoor. Oliver had haar gevraagd een rapport af te maken voor de volgende ochtend. Ze werkte geconcentreerd, haar koptelefoon op, de stad buiten het raam al donker.

Ze hoorde de deur.

Mason liep binnen. Hij zag haar zitten en stopte. **"Werk je nog?"**

"Rapport voor Oliver."

Hij knikte. Hing zijn jas niet op - hij was blijkbaar even langs. Maar in plaats van te pakken wat hij moest pakken, bleef hij staan bij het raam.

Ze nam haar koptelefoon af.

"Alles goed?" vroeg ze.

Hij draaide zich om. Er was iets in zijn uitdrukking dat ze nog niet eerder had gezien - niet verdriet, niet precies, maar een soort vermoeidheid die dieper zat dan moe zijn.

"Ooit iemand gekend die je succes niet gunt?" vroeg hij.

Ze dacht aan Sittard. Aan schoolvriendinnen die naar haar hadden gekeken wanneer ze een goed cijfer haalde met de uitdrukking van mensen die blij wilden zijn maar het toch niet helemaal waren. **"Ja,"** zei ze eerlijk.

Hij knikte langzaam. **"Er is iemand die problemen maakt voor ons bedrijf. Geen grote dingen - kleine dingen. Geruchten. Twijfels zaaien bij klanten. Oude verhalen oprakelen die niet kloppen."** Hij zweeg. **"Het kost tijd en energie die ik liever ergens anders in stop."**

"Wie?" vroeg ze, voor ze het besloten had te vragen.

"Iemand die ik ooit heb gekend. Ooit vertrouwd." Zijn kaak spande heel even. **"Het doet meer pijn als het iemand is die je kende."**

Fay keek hem aan. Ze voelde de neiging om iets te zeggen - geruststellen, oplossingen aandragen, de situatie kleiner maken zodat hij er minder last van had. Maar ze herkende die neiging als niet de juiste. Hij had haar niet gevraagd om het op te lossen. Hij had gewoon gesproken.

"Dat begrijp ik," zei ze. **"Het verraad is erger dan het probleem zelf."**

Hij keek haar aan. Iets in zijn ogen verzachtte - heel klein, nauwelijks zichtbaar. **"Precies dat."**

Ze zaten een moment in de stilte van het kantoor.

"Je lost het op," zei ze toen. **"Niet omdat ik je moet opbeuren. Maar omdat je het soort persoon bent dat dingen oplost."**

Hij glimlachte - moe maar echt. **"Hoe weet jij wat voor soort persoon ik ben?"**

"Ik let op," zei ze simpelweg.

Hij keek haar even aan. Liet de glimlach even langer dan normaal. **"Dat weet ik,"** zei hij zacht.

Hij pakte wat hij nodig had. Trok zijn jas aan. **"Ga niet tot te laat werken."**

"Ik maak het rapport af."

"Dan ga ik." Bij de deur bleef hij staan, zijn rug naar haar toe. **"Fay."**

"Ja?"

"Dank je."

Ze wist waarom. En ze knikte, ook al kon hij haar niet zien.

Ze werkte het rapport af. Stuurde het naar Oliver. Pakte haar tas.

Op straat was het koud en de lucht was helder - een van die zeldzame Londense nachten waarop je sterren kon zien als je goed keek, verstopt achter de oranje gloed van de straatlantaarns. Ze liep naar huis en dacht aan hem.

Aan zijn vermoeidheid die hij bijna niet had laten zien.

Aan dank je bij de deur.

Aan de manier waarop hij altijd leek te weten wat hij voelde maar er de ruimte van anderen voor respecteerde.

En ze dacht aan wat Layla had gezegd: *als je dicht bij hem staat, sta je ook in dat licht.*

Ze was thuisgekomen. Had haar sleutels neergelegd. Had in de spiegel in de hal gekeken.

Wil ik in dat licht staan?

Ze wist het antwoord al voor ze de vraag had uitgesproken.

Ja.

Maar ze wist ook dat ze bang was. Niet voor hem - voor zichzelf. Voor wat het betekende als ze dit toeliet en het misging. Ze was hier gekomen om zichzelf te vinden. En nu stond er

iemand in haar leven die haar het gevoel gaf dat ze hem al een beetje kende, dit iemand, alsof hij altijd al aan de rand van een kaart had gestaan die ze aan het tekenen was.

Dat was eng.

Eng en mooi tegelijk.

Ze trok haar jas uit en ging naar bed.

Ze lag lang wakker.

Hoofdstuk 10

Het was Zara die het zei.

Ze zaten op een zaterdagmiddag bij de coffeeshop met de groene planten - Fay en Zara waren vrienden geworden op de snelle manier die soms mogelijk is als twee mensen weten dat ze allebei iets zoeken - met grote mokken en een gedeeld stuk cake dat eigenlijk voor één persoon was maar te groot om alleen op te eten.

"Jij bent verliefd," zei Zara.

Fay likte haar vork af. **"Dat zeg je zomaar."**

"Dat zeg ik omdat het zo is." Zara leunde achterover met de rust van iemand die geen discussie verwacht. **"Je gezicht verandert als je zijn naam hoort. Je denkt dat ik het niet zie maar ik zie het."**

"Ik ken hem nauwelijks."

"Dat is ook niet nodig. Niet aan het begin." Zara nam een slok koffie. **"Aan het begin ken je iemand nooit. Je voelt ze. En jij voelt hem."**

Fay legde haar vork neer. Ze keek naar haar mok. **"Het is ingewikkeld."**

"Wat is ingewikkeld?"

"Ik ben hier voor mezelf. Ik ben hier om iets op te bouwen. Als ik dit toelaat en het gaat mis, dan-"

"Dan gaat het mis," zei Zara simpel. **"En dat doet pijn. En daarna ga je verder."** Ze keek Fay aan. **"Maar als je het niet toelaat omdat je bang bent dat het misgaat, dan gaat het ook mis - op een andere manier. De stille manier. Die is erger."**

Fay zweeg.

"Bovendien," voegde Zara eraan toe, **"heb ik hem gezien op het feest. De manier waarop hij naar jou keek."** Ze schudde haar hoofd. **"Die man is ook al een tijdje verloren."**

Op maandag werkte Fay en dacht ze niet aan het gesprek met Zara.

Op dinsdag dacht ze er wel aan maar deed er niks mee.

Op woensdag - Mason was er - werkte ze de ochtend zonder naar hem te kijken op een manier die opviel. Ze beantwoordde mails. Ze plande een vergadering. Ze bracht Oliver zijn koffie zoals elke woensdag.

Maar 's middags, bij de printer - die eeuwig haperend ding in de hoek die altijd op het slechtste moment papierstoringen had - stonden ze tegelijkertijd. Zij met een document. Hij met een contract.

De printer haalde kuren.

Mason opende het klepje aan de zijkant. Fay keek mee. Ze wees naar een papiertje dat scheef zat. Hij trok het eruit. De printer maakte een goed geluid. Ze keken allebei opgelucht.

"Team," zei hij droogjes.

Ze lachte. **"We hadden de printer moeten worden."**

Hij keek haar aan met een uitdrukking die ze niet precies kon lezen - iets tussen vermaak en iets zachters, diepers.

"Fay," zei hij. **"Heb je vrijdagavond iets?"**

Haar hart deed iets. Ze hield het stil. **"Welke vrijdagavond?"**

"Volgendeweek vrijdag. Er is een restaurant hier vlakbij - klein, niet fancy, maar het eten is goed. Ik wil je iets vragen en ik doe dat liever niet op kantoor."

Ze keek hem aan. Zijn toon was rustig. Niet nerveus - of misschien net een beetje, zo subtiel dat je het alleen kon zien als je goed keek, en Fay keek goed.

"Wat wil je vragen?" zei ze.

"Dat vertel ik vrijdag."

Ze had willen zeggen: *zeg het nu, dan weet ik of ik ja of nee zeg op de vraag of op het antwoord.* Maar dat zei ze niet. Ze keek hem aan - zijn rustige ogen, zijn eerlijke gezicht, de man die haar yoghurt had aangeraden en nooit te veel ruimte had ingenomen en haar je hoeft niks uit te leggen had gegeven op

"Oké," zei ze. **"Vrijdag."**

Hij knikte. Pakte zijn contract van de printer. Liep terug naar zijn bureau.

Fay stond bij de printer en keek naar haar document, maar las geen woord.

Vrijdag arriveerde zoals vrijdagen altijd arriveren: *te snel en met de lichte paniek van iemand die de week niet helemaal klaar heeft voor hij eindigt.*

Ze had die ochtend twee keer van outfit gewisseld, wat ze zichzelf verbood toe te geven. Ze droeg uiteindelijk iets eenvoudigs - een blouse die ze mooi vond, haar haar los, de kleine maanketting om haar hals.

Op kantoor was alles normaal. Ze werkten. Ze vergaderden. Oliver maakte een grapje dat niemand helemaal begreep maar iedereen beleefd uitlachte. Deon vergat een deadline en rende de hele middag in paniek rond. Layla zuchtte op regelmatige tijdstippen.

Om zes uur pakte iedereen zijn spullen.

Mason wachtte bij de deur.

Ze liepen naar buiten, de avond in. Het was koud maar helder. Hij wees de richting aan en ze liepen naast elkaar door smalle straatjes die Fay begon te herkennen - de bakker op de hoek, het kleine park, de muurschildering van een vliegende vrouw in blauwe tinten die ze altijd mooi had gevonden.

Het restaurant was inderdaad klein. Acht tafeltjes. Kaarsjes. Een menu op een krijtbord. De geur van gegrild vlees en kruiden die je niet meteen kon thuisbrengen maar die je onmiddellijk honger maakten.

Ze gingen zitten. Bestelden. Het was makkelijker dan ze had verwacht - praten met hem was makkelijk geworden ergens in de afgelopen maanden, zoals een weg makkelijk wordt als je hem vaak genoeg loopt.

Ze praatten over het werk. Over de buurt. Over haar vader die had gezegd dat hij eens naar London wilde komen en kijken waar zijn dochter woonde. Over zijn moeder in Manchester die elke week belde en elke week vroeg of hij al at.

En toen, halverwege het eten, terwijl ze haar vork even neerlegde, zei ze: ***"Wat wilde je me vragen?"***

Mason keek haar aan.

Hij legde ook zijn bestek neer.

"Ik wil je eerlijk iets vertellen," zei hij. ***"Niet als vraag maar als vaststelling. En daarna mag je er alles mee doen wat je wilt."***

Ze wachtte.

"Ik heb je voor het eerst gezien bij de supermarkt," zei hij. ***"Ik wist je naam niet. Ik wist niks van je. Maar er was iets - ik weet dat dat klinkt als een cliché, maar ik heb geen beter woord - er was iets wat ik herkende. Niet van eerder. Maar als iets wat zou moeten."*** Hij zweeg even. Zijn ogen hielden de hare. ***"Ik heb je daarna steeds weer gezien en ik geloof niet dat dat alleen toeval was. Of misschien was het dat wel. Maar ik geloof dat toeval soms een andere naam heeft voor dingen die kloppen."***

Fay's hart was rustig. Niet omdat ze niet voelde - ze voelde heel veel, op dit moment, gestapeld over elkaar als lagen - maar omdat wat hij zei zo eerlijk was dat het haar ademhaling kalm hield.